

РЕШЕНИЕ

№ 3865

гр. София, 04.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря ХРИСТИЯНА Р. РАЧЕВА
като разгледа докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело
№ 20211110165821 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 124 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) и сл.

Образувано е въз основа на искова молба на „ЕАД срещу ответниците А. А. С. и Г. Е. Г..

Ищецът „ЕАД твърди, че е доставял топлинна енергия спрямо топлоснабдения имот .. находящ се в .., бл. .., аб. номер .., през периода 01. 05. 2017 г. – 30. 04. 2020 г. Поддържа, че ответниците са ползували доставяната топлинна енергия през съответният период (ответникът А. С. – 13/18; ответникът Г. Г. – 5/18), но не са я заплатили. Намира, че е налице облигационно отношение с тях като собственици на процесния имот въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Твърди, че съгласно приложимите общи условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок от датата на публикуване на месечните дължими суми на интернет страницата на ищцовото дружество. Като не са сторили това, ответниците са изпаднали в забава, поради което дължат обезщетения за забава върху главниците в посочените в исковата молба размери. Поддържа, че съгласно чл. 139 ЗЕ разпределението на топлинна енергия между клиентите в сградата-етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 138б ЗЕ. Заявява, че в настоящия случай услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградата се извършва от „ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334 от 06. 04. 2007 г. за топлоснабдяването. Иска от съда да установи съществуването на задължения на ответниците да за суми за стойността на доставената топлинна енергия, за стойността на услугата дялово разпределение и за обезщетения за забава за първите две стойности. Претендира разноски.

Ответниците оспорват иска за стойността на услугата дялово разпределение като

недопустим, защото ищецът не е активно легитимиран да претендира услуга, извършвана от трето лице. Оспорват останалите предявени иски като неоснователни и недоказани, като отричат да са страна по облигационно отношение с ищеца, свързано с доставянето на топлинна енергия. Оспорват и той реално да е доставил претендираното количество топлинна енергия до обекта. Заявяват, че в него не се ползва топлинна енергия за отопление и че радиаторите са били демонтирани преди повече от 10 години. Правят евентуално възражение за погасителна давност по отношение на вземанията с падеж преди 20. 02. 2018 г. Искат от съда да остави без разглеждане иска за стойността на услугата дялово разпределение, да отхвърли останалите иски и да им присъди сторените разноси.

„“ ЕООД, ЕИК ., седалище и адрес на управление ., ., заявява, че счита предявения иск за основателен и доказан.

След като съобрази твърденията на страните и събраните доказателства, Софийският районен съд направи следните фактически и правни изводи.

Исковата молба е подадена от заинтересована страна чрез надлежно упълномощен процесуален представител, придружена е с документ за внесена държавна такса в необходимия размер и съответства на параметрите на издадената заповед за изпълнение, поради което е редовна, а предявените с нея иски са процесуално допустими.

Съдът е сезиран с предявени по реда на чл. 415, ал. 1 ГПК четири осем обективно кумулативно и субективно съединени иски за установяването на съществуването на парични задължения, свързани с доставянето на топлинна енергия.

Първите два иски за установяването на задължението за стойността на доставената топлинна енергия е с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 150, ал. 1 ЗЕ. В тежест на ищеца по тях е да установи възникването на облигационно отношение между него и всеки един от ответниците, по силата на което през процесния период 01. 05. 2017 г. – 30. 04. 2020 г. е доставил топлинна енергия в твърдените количества и на съответната стойност спрямо процесния топлоснабден имот – .. находящ се в ., ж.к. „“, бл. ., ., ., аб. номер ., както и настъпването на изискуемостта на задълженията. Следващите два иски са с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД за установяването на съществуването на задължения за стойността на извършената през периода 01. 01. 2018 г. – 30. 04. 2020 г. услуга дялово разпределение. В тежест на ищеца по тези иски е да установи при условията на пълно и главно доказване възникването на валидно облигационно отношение с всеки един от ответниците, по силата на което през съответния период третото лице помагач реално е осъществявало в полза на ответниците услугата дялово разпределение, стойността на тази услуга и настъпването на изискуемостта на вземанията. Що се отнася до останалите четири акцесорни иски по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца по тях е да установи при условията на пълно и главно доказване поставянето на ответниците в забава и размера на дължимите обезщетения за забава. Предвид въведеното от ответниците евентуално възражение за изтекла погасителна давност в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване и наличието на основания за спиране или/и прекъсване на течението на давността.

Облигационното отношение по доставянето на топлинна енергия възниква било автоматично по силата на закона – чрез придобиването на правото на собственост или вещно право на ползуване върху недвижим имот, находящ се в сграда-етажна собственост, присъединена към топлопреносната мрежа – било при условията на

пряко договаряне на облигационен ползвател на топлоснабдения имот с топлопреносното предприятие и сключването на индивидуален договор за доставянето на топлинна енергия. В разглеждания случай ищецът се домогва да докаже възникването на облигационно отношение по доставянето на топлинна енергия с ответницата автоматично по силата на закона.

В разглеждания случай се установява, че съгласно нотариален акт за замяна на недвижими имоти № 145, том IX, дело 1420 от 27.05.1980 г. А. И.нов С. и Венета Пенчева Тончева-С.а са придобили процесния топлоснабден имот от Любчо И.нов Пенев и Параскева И.нова Пенева. Понеже А. И.нов С., гражданин на Съветския съюз, и Венета Пенчева Тончева-С.а били сключили граждански брак, имотът е попаднал в бездялова съпругеска имуществена общност съобразно чл. 13, ал. 1 СК (обн. ДВ, бр. 23 от 1968 г., отм. ДВ, бр. 41 от 1985 г.).

От постъпилата информация от Столична община – район „„“ се установява, че А. И.нов С. е починал на 24.05.1996 г., като е оставил като наследници своята съпруга Венета Тончева-С.а, синът си А. А. С. (ответник по настоящото дело) и дъщеря си Е., с постоянно местожителство в Германия. Със смъртта му бездяловата съпругеска имуществена общност се е прекратила, в резултат на което вдовицата Венета Пенчева Тончева-С.а е станала собственица на 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесния топлоснабден имот, а останалата 1/2 идеална част е била наследена между нея и двете деца на А. И.нов С. при равни квоти на основание чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН. Така Венета Пенчева Тончева-С.а придобила общо 4/6 идеални части, ответникът А. А. С. придобил 1/6 идеална част и третото за процеса лице Е. придобило 1/6 идеална част от правото на собственост върху процесния топлоснабден имот.

Представен е Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 76, том I, рег. № 2044, дело 092 от 01.11.2000 г., съгласно който Венета Пенчева Тончева-С.а е дарила на сина си А. А. С. „1/6 идеална част от собствените си 2/3 идеални части или 1/9 идеална част от процесния топлоснабден имот. В резултат на договора за дарение дела на Венета Пенчева Тончева-С.а от процесния недвижим имот намалял на 10/18 идеални части, този на ответника А. А. С. се увеличил на 5/18 идеални части, а делът на Е. продължил да бъде същите 3/18 идеални части (или 1/6).

От представеното удостоверение за наследници на Венета Пенчева Тончева-С.а се установява, че е починала на 22.05.2001 г., като е оставила наследници своите синове Г. Е. Г. и А. А. С.. С оглед на това след смъртта ѝ съсобственици на имота станали ответникът А. А. С., ответникът Г. Г. и третото лице Е. при следните квоти: 10/18 идеални части за А. А. С., 5/18 идеални части за Г. Г. и 3/18 идеални части за Е..

От приобщения към доказателствените материали нотариален акт за дарение на идеални части от недвижим имот № 67, том I, рег. № 860, дело № 50/2020 г. от 18.06.2020 г., се установява, че Г. Е. Г. е дарил на своя едноутробен брат и съсобственик А. А. Сомохахин всички притежавани от него 5/18 идеални части от процесния топлоснабден имот. С оглед на това към 18.06.2020 г. съсобственици на апартамента са станали: А. А. Сомохахин с 15/18 идеални части и Е. с 3/18 идеални части. Но тази последна промяна в съсобствеността е настъпила след процесния период (неговият краен момент е 30. 04. 2020 г.), поради което е ирелевантна за предмета на настоящото дело.

Оттук се налага и изводът, че между ответниците и топлопреносното предприятие се установява наличието на облигационно отношение по доставянето на топлинна енергия, възникнало по силата на закона съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ.

Във връзка с реалното изпълнение на задължението по облигационното отношение за доставяне на топлинна енергия пред първостепенния съд бяха изготвени експертни заключения по съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза.

От експертното заключение по съдебно-техническата експертиза се установява, че процесния имот е обслужван от две абонатни станции. Първата абонатна станция обслужва входове А, Б и В, а втората абонатна станция обслужва входове Г и Д. Абонатните станции са с отделни топломери, показанията на които се събират и общото количество топлинна енергия се разпределя между всички абонати. От отчетеното количество топлинна енергия са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата се разпределя между всички потребители: за отопление /имот и сградна инсталация/. През периоди 18/19 г. и 19/20 г. двата радиатора в имота са били демонтирани. В банята има щранг-лира с размери 2 елемента ф34мм и височина 2.4м., без техническа възможност за монтаж на средство за търговско измерване. За период 17/18 г. не е осигурен достъп до имота, във връзка с което на вещото лице са били представени съответни протоколи за неосигурен достъп. Въпреки неосигуреният достъп за същия период има служебно изчисление за щранг-лира в банята както и за топлинната енергия за битово горещо водоснабдяване на база един брой потребител, коригирана на 280 л. на денонощие поради разлика между общия водомер в абонатната станция и реално отчетеното от останалите потребители. През процесния период топлинна енергия за отопление отдадена от сградната инсталация е изчислена съгласно изискванията на подзаконовата нормативна уредба. Вещото лице посочва, че за процесния период няма изчислена топлинна енергия за отопление на общи части, тъй като радиаторите в стълбището са демонтирани на 25.09.1998 г. За следващите два отчетни периода водомерите за битово горещо водоснабдяване са отчетени на 26.05.2019 г. и на 30.05.2020 г. Вещото лице посочва, че общо дължимата сума за процесния период е 3049,35 лв.

За всички задължения, свързани с доставянето на топлинна енергия през процесния период 01. 01. 2018 г. – 30. 04. 2020 г. намират приложение общите условия на ищеца за доставяне на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. Според тях изискуемостта на задълженията за топлинна енергия (месечните периодични плащания по „прогнозни“ сметки, както и крайният резултат „за доплащане“ след дяловото изравняване) настъпва с изтичането на 45-дневен срок от края на периода, за който се отнасят съответните задължения (чл. 33, ал. 1). При това положение изискуемостта на всички задължения, свързани с доставянето на топлинна енергия, е настъпила. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че начислените по фактури суми не са били заплатени от ответниците.

Във връзка с евентуалното възражение на ответниците за изтекла погасителна давност първостепенният съд приема следното. Приложимата към задълженията за заплащането на стойността на доставената топлинна енергия погасителна давност е специалната тригодишна погасителна давност за периодични задължения по чл. 111, б. „в“ ЗЗД (в този смисъл са разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 3 от 2012 г. по тълк. дело № 3 от 2011 г. на ОСГК на ВКС). Ищецът доказва, че е прекъснал течението на погасителната давност с предявяването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 10. 02. 2021 г. (чл. 422, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 116, б. „б“ ЗЗД). С оглед на чл. 33, ал. 1 от приложимите общи условия на ищеца от 2016 г. погасителната давност е започнала да тече на основание чл. 114, ал. 1 ЗЗД от момента на изтичането на 45-дневния срок за всяко едно задължение, свързано с доставянето на топлинна енергия. При това положение съдът намира, че възражението за изтекла

погасителна давност е частично основателно. Погасени по давност са задълженията за доставяне на топлинна енергия за периода 01. 05. 2017 г. – 31. 12. 2017 г. Според данните от експертните заключения по съдебно-счетоводната и съдебно-техническата експертиза тези погасени по давност задължения възлизат на общо 457 лева и 15 стотинки.

С оглед на това съдът приема, че искът за главница за доставена топлинна енергия следва да бъде уважен за сумата в размер на 2 592 лева и 20 стотинки (3 049, 35 – 457, 15). С оглед на установените дялове в съсобствеността по отношение на ответника А. А. С. същият следва да се уважи за 1 440 лева и 11 стотинки, а за ответника Г. Г. за сумата в размер на 720 лева и 6 стотинки. Остатъкът 432 лева и 3 стотинки се дължи от третото лице Е., дъщеря на наследодателя А. И. нов С., срещу която обаче не е предявен иск.

Що се отнася до иска за установяването на съществуването на облигационно задължение за заплащането на стойността на осъществяваната услуга за дялово разпределение, първостепенният съд приема следното. С отговора на исковата молба двамата ответници са оспорили този иска като процесуално недопустим поради липса на активна процесуална легитимация на ищеца по него. Оставяйки настрана допуснатото от ответниците смешение на активна процесуалноправна и активна материалноправна легитимация, съдът намира доводът за неоснователен. Действително, ищец е „ЕАД, а облигационното отношение по извършването и заплащането на услугата дялово разпределение възниква с третото лице помагач „ЕООД, което е отделен правен субект. Дори и така обаче в рамките на облигационното отношение по доставянето на топлинна енергия, чието съществуване беше установено между ищеца „ЕАД и двамата ответници, фигурира задължението ответниците да заплащат услугата дялово разпределение в полза тъкмо на ищеца „ЕАД (чл. 22, ал. 2 от общите условия от 2016 г.). Тази договорна клауза поражда действие между страните по облигационното отношение за доставянето на топлинна енергия и легитимира ищеца да иска заплащането на стойността на извършената от третото лице помагач услуга дялово разпределение. Не може да бъде споделена изолираната съдебна практика на някои въззивни състави в различен смисъл.

В дадения случай от представените с исковата молба доказателства (протокол от общо събрание на етажната собственост, в чиято сграда се намира процесния топлоснабден имот, от 26. 03. 2002 г., и договор между етажната собственост и третото лице помагач от 01. 07. 2002 г.) се установява, че етажните собственици от сградата, в която се намира процесния топлоснабден имот, са избрали третото лице помагач и са сключили договор с него за осъществяването на услугата дялово разпределение. От представените от третото лице помагач писмени документи, както и от експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, се установява, че през съответния период (01. 01. 2018 г. – 30. 04. 2020 г.) по отношение на процесния топлоснабден имот реално е била осъществявана от третото лице помагач услугата дялово разпределение. Според приложените към исковата молба писмени доказателства (заверен препис от фактура на л. 28 от исковото дело) размерът на задълженията за стойността на тази услуга възлиза на общо 43 лева и 75 стотинки. Евентуалното възражение на двамата ответници за изтекла погасителна давност във връзка с този иск е частично основателно неоснователно. Задължението, възникнало през периода 01. 01. 2018 г. – 31. 01. 2018 г. в размер на 1 лев и 61 стотинки, е периодично (съгласно вече цитираното тълкувателно решение) и следователно се е погасило с изтичането на тригодишната погасителна давност по чл. 111, б. „в“ ГПК преди предявяването на

заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 10. 02. 2021 г. Непогасените задължения следователно са в размер на 42 лева и 14 стотинки. Следователно съобразно установените дялове от собствеността на процесния недвижим имот през релевантния период от тях ответникът А. А. С. дължи 23 лева и 41 стотинки, ответникът Г. Е. Г. дължи 11 лева и 71 стотинки, а третото лице Е. дължи 7 лева и 2 стотинки.

По отношение на акцесорните искове за установяването на съществуването на задължения за обезщетения за забава съдът приема следното. Както вече беше обосновано, съобразно чл. 33, ал. 1 от приложимите общи условия на ищеца за доставяне на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г., изискуемостта на всяко едно задължение за заплащането на доставената топлинна енергия е настъпила с изтичането на 45-дневния срок от края на всеки период, за който се отнасят съответните задължения. Разбира се, тук трябва да се държи сметка, че за периодичните месечни задължения за заплащането на доставената топлинна енергия по т. нар. „прогнозни сметки“ обезщетение за забава не следва да се начислява преди извършването на дяловото изравняване, с което се установява точното количество на реално доставената топлинна енергия – чл. 33, ал. 4 от съответните общи условия.

От експертното заключение по съдебно-техническата експертиза се установява, че процесният период на доставяне на топлинна енергия се разлага на три отчетни периода. За първият отчетен период от 01. 05. 2017 г. до 30. 04. 2018 г. реално доставената топлинна енергия е в размер на общо 1 157 лева и 77 стотинки (от които 172 лева и 28 стотинки топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, 65 лева и 58 стотинки топлинна енергия за отопляването на процесния топлоснабден имот и 919 лева и 91 стотинки топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване). Както вече беше изтъкнато, част от тези задължения са се погасили по давност. С погасяването на тази част по давност са се погасили и принадлежностите – включително правото на обезщетение (лихва) за забава. Затова обезщетението за забава следва да бъде изчислявано единствено върху непогасената по давност част от задълженията за този отчетен период, а тя възлиза на точно 700 лева и 62 стотинки. Изчислявайки чрез лихвен калкулатор лихвата за забава върху тази главница от 15. 09. 2018 г. (предвид датата на издаването на фактурата на л. 25 от исковото дело и изтичането на установения в общите условия 45-дневен срок) до 01. 02. 2021 г., съдът намира, че размерът на съответното обезщетение за забава възлиза на 169 лева и 52 стотинки. Следващият отчетен период е от 01. 05. 2018 г. до 30. 04. 2019 г. и през него е била реално доставена топлинна енергия на стойност общо 1 073 лева и 30 стотинки (от които 209 лева и 26 стотинки топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, 79 лева и 41 стотинки топлинна енергия за отопляването на процесния недвижим имот и 784 лева и 63 стотинки топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване). Изчислявайки чрез лихвен калкулатор лихвата за забава върху тази главница от 15. 09. 2019 г. (предвид датата на издаването на фактурата на л. 26 от исковото дело и изтичането на 45-дневния срок) до 01. 02. 2021 г., съдът намира, че размерът на съответното обезщетение за забава възлиза на 150 лева и 87 стотинки. Последният отчетен период е от 01. 05. 2019 г. до 30. 04. 2020 г. За този период се установи реалното доставяне на топлинна енергия на стойност общо 818 лева и 28 стотинки (от които 174 лева и 98 стотинки топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, 54 лева и 3 стотинки топлинна енергия за отопляването на процесния топлоснабден имот и 589 лева и 27 стотинки топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване). Изчислявайки чрез лихвен калкулатор лихвата за забава върху тази главница от 15. 09.

2020 г. (предвид датата на издаването на фактурата на л. 27 и изтичането на 45-дневния срок) до 01. 02. 2021 г., съдът намира, че размерът на съответното обезщетение за забава възлиза на 31 лева и 82 стотинки.

При това положение сборът на цялото обезщетение за забава за доставената през периода 01. 05. 2017 г. – 30. 04. 2020 г. топлинна енергия, което обезщетение за забава е начислено общо от 15. 09. 2018 г. до 01. 02. 2021 г., възлиза на 351 лева и 86 стотинки. Предвид квотите от собствеността на процесния топлоснабден имот следователно ответникът А. А. С. дължи обезщетение за забава за доставената топлинна енергия в размер на 195 лева и 48 стотинки; ответникът Г. Е. Г. – в размер на 97 лева и 74 стотинки, а третото лице Е. – в размер на 58 лева и 64 стотинки.

Най-сетне във връзка с иска за установяването на съществуването на обезщетение за забава за стойността на извършената услуга дялово разпределение съдът приема следното. За разлика от задължението за заплащането на доставената топлинна енергия, страните са пропуснали да уговорят в приложимите общи условия за доставяне на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. срок за изпълнение на задължението по чл. 22, ал. 2 за заплащането на стойността на услугата дялово разпределение. При липса на съответна уговорка следва да се приложат общите правила на ЗЗД, според които задължението става изискуемо след отправянето на покана от кредитора (чл. 84, ал. 2 ЗЗД). Доколкото по делото няма доказателства ищецът да е отправил подобна покана до ответниците преди предявяването на иска за съществуването на задълженията им за стойността на извършената услуга дялово разпределение, то те дължат само законовата лихва от момента на предявяването на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение насетне. Те не дължат обезщетение за забава за по-ранен период. Затова съответните искове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Разноски. При този изход на делото съдът следва да присъди на страните пропорционално сторените от тях деловодни разноски.

В рамките на заповедното производство заявителят е сторил разноски за държавна такса в размер на 72 лева, както и за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева. Очевидно от разноските в размер на общо 122 лева предвид твърдените със заявлението квоти заявителят претендира от длъжника А. А. С. сумата 88 лева и 11 стотинки, а от длъжника Г. Е. Г. останалите 33 лева и 89 стотинки. Предвид изхода на делото обаче длъжникът А. А. С. трябва да заплати 56 лева и 22 стотинки, а длъжникът Г. Е. Г. трябва да заплати 28 лева и 11 стотинки.

Всеки от длъжниците е сторил разноски за адвокатско възнаграждение в рамките на заповедното производство (уговорено и реално заплатено съобразно приложените заверени преписи от договори за правна защита и съдействие) в размер на по 640 лева. Своевременно с исковата молба заявителят-ищец е направил възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на длъжниците-ответници по чл. 78, ал. 5 ГПК. Преценявайки липсата на правна и фактическа сложност на заповедното производство, както и естеството на осъществената от процесуалния представител на длъжниците правна дейност, свеждаща се до подаването на възражение по чл. 414 ГПК по утвърден образец, съдът намира възражението за основателно. Размерът на разноските за адвокатско възнаграждение, сторени от всеки един от двамата длъжници, трябва да бъде ограничен на 50 лева. С оглед на изхода на делото в полза на длъжника А. А. С. трябва да бъде заплатена сумата 18 лева и 9 стотинки, а в полза на длъжника Г. Е. Г. – сумата 8 лева и 52 стотинки.

С исковата молба заявителят е направил евентуално възражение за прихващане на разноските, процесуалното условие за чието разглеждане се сбъдва. При това положение съдът намира, че в крайна сметка длъжникът А. А. С. трябва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата 38 лева и 13 стотинки, а длъжникът Г. Е. Г. – сумата 19 лева и 59 стотинки. Разноските за заповедното производство, на които беше осъден заявителят, се погасяват изцяло чрез направеното съдебно прихващане.

В първоинстанционното исково производство ищецът е сторил разноски за довнесена държавна такса в размер на още 201 лева и 93 стотинки, депозити за възнаграждения на вещите лица в размер на 650 лева, държавна такса за издаване на два броя съдебни удостоверения в размер на 10 лева, както и за юрисконсултско възнаграждение, което предвид липсата на фактическа и правна сложност съдът определя на основание чл. 78, ал. 8 ГПК в размер на 50 лева. Така сторените разноски в размер на общо 911 лева и 93 стотинки съдът следва да раздели за всеки един от осемте иска, тоест по 113 лева и 99 стотинки на иск. По отношение на ответника А. А. С. три от исковете бяха частично уважени, а един изцяло отхвърлен. При това положение той дължи пропорционално на уважените части на съответните три иска деловодни разноски в размер на общо 198 лева и 94 стотинки. По отношение на ответника Г. Е. Г. съдът намери също, че три от исковете са основателни и частично доказани по размер, а четвъртият отхвърли изцяло като неоснователен. При това положение този ответник дължи пропорционално на уважените части на съответните три иска деловодни разноски в размер на общо 286 лева и 91 стотинки.

Всеки един от двамата ответници е представил доказателства за сторени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на по 640 лева (действително уговорено и реално заплатено в брой – л. 58 и 59). Поради липса на изрична уговорка договорите им за правна защита и съдействие трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че адвокатското възнаграждение се дели наравно за всеки един от съответните четири иска, предявени срещу всеки от ответниците, тоест по 160 лева на иск. При това положение евентуалното възражение на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно – размерът на адвокатското възнаграждение за всеки един иск не превишава предвидените в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения величини. По отношение на ответника А. А. С. предвид неоснователността на един от четирите иска и частичното отхвърляне на другите три пропорционално следва да бъдат присъдени разноски в размер на общо 364 лева и 27 стотинки. По отношение на ответника Г. Е. Г. предвид неоснователността на един от четирите иск и частичното отхвърляне на другите три пропорционално следва да бъдат присъдени разноски в размер на общо 207 лева и 63 стотинки.

Сбъдва се процесуалното условие за разглеждане на евентуалното възражение за прихващане на разноските, направено от ищеца с исковата молба. При това положение съдът следва да осъди ищеца да заплати на ответника А. А. С. сумата 165 лева и 33 стотинки (като задълженията за разноски на този ответник спрямо ищеца изцяло се погасяват чрез направеното съдебно прихващане). След прихващане и на сумата, която този ответник дължи като разноски за заповедното производство (18 лева и 9 стотинки), ищецът трябва да бъде осъден да му заплати общо 147 лева и 24 стотинки разноски за първоинстанционното производство. Освен това съдът следва да осъди ответника Г. Е. Г. да заплати на ищеца сумата 79 лева и 28 стотинки (като задълженията на ищеца за разноски спрямо този ответник в исковото производство изцяло се погасяват чрез направеното съдебно прихващане).

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 415, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс искове с правни основания чл. 79, ал. 1, предл. първо от Закона за задълженията и договорите във връзка с чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, че ответникът А. А. С., ЕГН *****, адрес ., ж. к. „“, бл. ., вх. „Д“, ет. 3, ап. 115, дължи на ищеца „“ ЕАД с ЕИК ., адрес ., .:

- сумата **1 440 лева и 11 стотинки**, представляваща стойността на доставена топлинна енергия спрямо топлоснабдения недвижим имот ., находящ се в ., ж.к. „“, бл. ., ., ., аб. номер ., през периода 01. 05. 2017 г. – 30. 04. 2020 г., ведно със законовата лихва от 10. 02. 2021 г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 1 440 лева и 11 стотинки до пълния претендиран размер от 2 237 лева и 61 стотинки;
- сумата **195 лева и 48 стотинки**, представляваща мораторна лихва за цената на топлинната енергия, начислена от 15. 09. 2018 г. до 01 .02. 2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 195 лева и 48 стотинки до пълния претендиран размер от 322 лева и 57 стотинки;
- и сумата **23 лева и 41 стотинки**, представляваща главница за дялово разпределение за периода 01. 01. 2018 г. – 30. 04. 2020 г., ведно със законовата лихва от 21. 12. 2020 г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 23 лева и 41 стотинки до пълния претендиран размер 34 лева и 11 стотинки,

за които задължения е била издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 8116 по описа на Софийския районен съд, III гражданско отделение, 150-и състав, за 2021 г.

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 415, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите за установяване, че ответникът А. А. С., ЕГН *****, адрес ., ж. к. „“, бл. ., вх. „Д“, ет. 3, ап. 115, дължи на ищеца „“ ЕАД с ЕИК ., адрес ., ., сумата **5 лева и 68 стотинки**, представляваща лихва за забава за стойността на услугата дялово разпределение, начислена от 03. 03. 2018 г. до 01. 02. 2021 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 415, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс искове с правни основания чл. 79, ал. 1, предл. първо от Закона за задълженията и договорите във връзка с чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, че ответникът Г. Е. Г., ЕГН *****, адрес ., ж. к. „“, бл. ., вх. „Д“, ет. 3, ап. 115, дължи на ищеца „“ ЕАД с ЕИК ., адрес ., .:

- сумата **720 лева и 6 стотинки**, представляваща стойността на доставена топлинна енергия спрямо топлоснабдения недвижим имот .. находящ се в .., ж.к. „..“, бл. .., .., аб. номер .., през периода 01. 05. 2017 г. – 30. 04. 2020 г., ведно със законовата лихва от 10. 02. 2021 г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 720 лева и 6 стотинки до пълния претендиран размер от 860 лева и 62 стотинки;
- сумата **97 лева и 74 стотинки**, представляваща мораторна лихва за цената на топлинната енергия, начислена от 15. 09. 2018 г. до 01. 02. 2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 97 лева и 74 стотинки до пълния претендиран размер от 124 лева и 7 стотинки;
- и сумата **11 лева и 71 стотинки**, представляваща главница за дялово разпределение за периода 01. 01. 2018 г. – 30. 04. 2020 г., ведно със законовата лихва от 21. 12. 2020 г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 11 лева и 71 стотинки до пълния претендиран размер 13 лева и 12 стотинки,

за които задължения е била издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 8116 по описа на Софийския районен съд, III гражданско отделение, 150-и състав, за 2021 г.

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 415, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите за установяване, че ответникът Г. Е. Г., ЕГН *****, адрес .., ж. к. „..“, бл. .., вх. „Д“, ет. 3, ап. 115, дължи на ищеца „..“ ЕАД с ЕИК .., адрес .., сумата **2 лева и 18 стотинки**, представляваща лихва за забава за стойността на услугата дялово разпределение, начислена от 03. 03. 2018 г. до 01. 02. 2021 г.

ОСЪЖДА Г. Е. Г., ЕГН *****, да заплати в полза на „..“ ЕАД с ЕИК .. сумата **19 лева и 59 стотинки**, представляваща разноски в заповедното производство, както и сумата **79 лева и 28 стотинки**, представляваща разноски в първоинстанционното исково производство.

ОСЪЖДА „..“ ЕАД с ЕИК .. да заплати в полза на А. А. С., ЕГН *****, сумата **147 лева и 24 стотинки**, представляваща разноски в първоинстанционното исково производство.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач „..“ ЕООД с ЕИК .., седалище и адрес на управление .., ..

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на преписа.

Служебно изготвени преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____